

**Տ. ՆԱՐԵԿ ԱԲԵՂԱ ԱՎԱԳՅԱՆԻ ՔԱՐՈՋԸ՝
ԽՈՍՎԱԾ Ս. ԷԶՄԻԱԾՆԻ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐՈՒՄ
ՎԱՄԲԱՐՁՄԱՆ ՏՈՆԻՆ ՄԱՏՈՒՅՎԱԾ Ս. ՊԱՏԱՐԱԳԻՆ**
(5 մայիսի 2005 թ.)

*«Այսօր համբարձար փառքի յերկինս և
գլուսածին մարմինդ Զո հրաշափառապէս
լուսազարդեցեր»:*

(Ժամագիրք)

«Յանուն Տօր և Որդոյ և Հոգոյն Սրբոյ, ամէն»:

Սիրելի հավաքացյալ քույրեր և եղբայրներ, ահա այսպէս է նկարագրում օրվա ժամամուրը Քրիստոսի համբարձման դրվագը, որը Կեղի ունեցավ Նրա հրաշափառ Հարությունից ճիշդ 40 օրեր հետո:

Քրիստոս հարությունից անմիջապէս հետո երկինք չվերացավ, որպեսզի հասարակի Իր հարությունը բազում ձևերով: Նախ մի քանի անգամ երևաց Իր աշակերտներին, ինչպէս ասվում է Հովհաննու Ավետարանում. «Այս երրորդ անգամն էր, որ Հիսուս երևաց Իր աշակերտներին՝ մեռելներից հարություն առնելուց հետո» (Հովհ. ԻԱ 14): Տերը հարությունից հետո կերավ և խմեց Իր ծառաների հետ, Վարդապետը՝ Իր աշակերտների հետ, Առաքողը՝ առաքյալների հետ: Տերը չունէր կարիք ուրելու, սակայն կերավ, որպեսզի առավել ևս հասարակի, որ Իր հարությունը ստույգ է, հայտարարելով, որ այն մարմնով, որով կրեց ամեն փեսակ անարգանք և խաչի մահ, նույն մարմնով էլ հարություն առավ:

Ինչպէս Քրիստոս ստուգապէս հասարակեց, որ մեռավ, այնպէս էլ պետք է հասարակել, որ ստուգապէս հարություն է առել: Որովհետև հարությունից հետո եթե մեկ անգամ երևար աշակերտներին և ապա համբարձվեր, կասկածանք կառաջանար աշակերտների մեջ, թե ճշմարտապէս հարություն չի առել, այլ թվացյալ: Դրա համար հարությունից հետո քառասուն օր մնաց և շատ անգամ երևաց առաքյալներին և կերավ նրանց հետ ու խոսեց և վերացրեց նրանց սրտից բոլոր կասկածները:

Քրիստոս քառասուն օր հետո համբարձվեց, որովհետև Նրա մահվան պատճառով քառասուն ժամ Կրթմանի Իր աշակերտները, քանի որ Տիրոջ հարությունը գիշերը եղավ, իսկ աշակերտներին արշալույսին երևաց, որի համար էլ սրացվում է քառասուն ժամ, և դրա փոխարեն պետք էր քառասուն օր ուրախանալ, որը ցույց է տալիս, որ այն փոքր Կրթմության համար, որ այսօր կրում ենք հանուն Քրիստոսի սիրո, այնպեղ մեծ մխիթարության ենք արժանանալու:

Դարձյալ, Հորդանանում մկրտվելուց հետո Ս. Հոգուց անապատ փարվեց, և քառասուն օր ու գիշեր մնալով հաղթեց փորձողների առաջնորդին, այսինքն՝ սատանային, և դրանով մեզ գորացրեց արիաբար մարտնչել ընդդէմ ախոյանի՝ ասելով. «Քաջալերվեցէ՛ք, որովհետև Ես հաղթեցի աշխարհին» (Հովհ. ԺԶ 33):

Համբարձվեց Քրիստոս, որպեսզի Սուրբ Հոգին մեզ առաքի՝ ըստ հերևյալ խոսքի. «Եթե ես չգնամ, Մխիթարիչը ձեզ մոտ չի գա. իսկ եթե գնամ, նրան կողարկեմ ձեզ մոտ» (Հովհ. ԺԶ 7):

Համբարձվեց Քրիստոս, որպեսզի մեր հույսը մեծանա, որովհետև ասաց. «Եվ եթե գնամ և ձեզ համար էլ փեղ պապրասպեմ, դարձյալ կգամ և ձեզ կվերցնեմ Ինձ մոտ, որպեսզի ուր ես լինեմ, դուք ևս այնպեղ լինեք» (Հովհ. ԺԴ 3): Քրիստոս մեր բնությունը մեզանից առաջ փարավ Իր հեղ ապկի վեր, քան բոլոր երկինքները, և մեզ հույս փվեց, որ մենք էլ ենք այնպեղ հասնելու, ինչպես ասում է Հովհաննես Ավետարանիչը. «...և ուր ես եմ, այնպեղ կլինի և Իմ ծառան» (Հովհ. ԺԲ 26):

Միրելի հավաքացյալներ, Քրիստոսի համբարձման դրվագը նկարագրելիս Ղուկաս Ավետարանիչը գրում է. «Ապա նրանց փարավ-հանեց մինչև Բեթանիա և, բարձրացնելով Իր ձեռքերը, օրհնեց նրանց: Եվ մինչ Նա օրհնում էր նրանց, բաժանվեց նրանցից և դեպի երկինք էր վերանում: Իսկ նրանք երկրպագեցին Հիսուսին և մեծ ուրախությամբ վերադարձան Երուսաղեմ» (Ղուկ. ԻԴ 50 - 52):

Բեթանիայից՝ Ձիթենյաց լեռան վրայից համբարձվելը ցույց է փալիս, որ Ադամի սգո փունը երկնքում ուրախության փոխվեց, քանի որ «Բեթանիան» սգի ու չարչարանքների փուն է թարգմանվում, որը խորհրդանշում է սգի ու չարչարանքների այն երկիրը, ուր ընկավ մեր բնությունը դրախտի վայելչությունից:

Եվ ինչպես Բեթանիան մոտ է ներքին Երուսաղեմին, այսպես էլ ներքին աշխարհը, ուր մենք ենք բնակվում, մոտ է Վերին Երուսաղեմին, և եթե կամենանք, փութով կբարձրանանք:

Գործք Առաքելոցում ասվում է. «Եվ երբ այս խոսքերն ասաց, մինչ նրանք դեռ նայում էին, երկինք վերացավ» (Գործք Ա 9): Քրիստոս երկինք համբարձվեց աշակերտների աչքի առաջ, որպեսզի աշակերտները պարզորոշ փեսեն Նրա համբարձվելը, որովհետև հարության ավարտը փեսան նշաններով և խոսելով Նրա հեղ, իսկ սկիզբը չփեսան, իսկ համբարձվելիս սկիզբը փեսան, իսկ ավարտը ոչ, և երկինք գնալու մասին հրեշտակներից իմացան, ովքեր ասում էին. «Ո՛վ գալիլիացիներ, ինչո՞ւ կանգնած նայում եք երկնքին. այս Հիսուսը, որ ձեր միջից երկինք վերացավ, պիտի գա նույն ձևով, ինչպես փեսաք Նրա երկինք գնալը» (Գործք Ա 11):

«Իսկ նրանք երկրպագեցին Հիսուսին և մեծ ուրախությամբ վերադաձան Երուսաղեմ» (Ղուկ. ԻԴ 52):

Ուրախացան, որովհետև փեսան այդպիսի փառքով վերանալիս Նրան, Ում հրեաները նախապրելով խաչը հանեցին ու սպանեցին:

Պետք է իմանալ նաև, որ Տերը երկինք վերացավ հրեշտակների մեծ բանակներով ու սրբերի գնդերով, ովքեր Իր հեղ հարություն առան գերեզմանից և Իր հեղ էին քառասուն օր շարունակ, որոնց հեղ վերանալով անցավ անմարմինների բոլոր գերաշխարհիկ դասերը:

Քրիստոս համբարձվեց և նստեց Հոր աջ կողմը, այնպեղ, որպեղից եկել էր մեզ համար, որպեղից եկել էր մեր փրկության ճանապարհը ցույց փալու համար, դրա համար էլ Հիսուս Իր երկրային առաքելության վերջավորությանը պիտի ասեր. «Ելա Հորից և եկա աշխարհ, դարձյալ թողնում եմ աշխարհը և գնում Հոր մոտ» (Հովհ. ԺԶ 28):

